

Vendy Čížek

Temnota a já

● — pointa

Temnota a já

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Vendy Čížek
Temnota a já – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vendy Čížek

Temnota a já

Vendy Čížek

Temnota a já

● ■ pointa

2026

Zahalená temnotou

Prolog

Říká se, že všichni se rodíme čistí jako bílý list papíru...

Já byla asi výjimka s malou černou tečkou na tom běloskvoucím listu.
Malá tečka, která k sobě v jednu chvíli přilákala temnotu.

Možná si mě vyhlídla až tehdy.

Možná už když jsem se narodila – nevím.

Ale byla se mnou, aniž bych si to uvědomovala.

Já ji mnohokrát nakrmila a dodala sílu.

Nejsem obět.

Ani padouch.

Jsem dobrovolný spoluviník.

Všem, kterým jsem nevědomě ublížila a jejich zmar – ji sytil.

Rostla.

Byla dobrý hlídací pes i útočná zbraň.

Byla vším, co jsem potřebovala.

Pomáhala mi psát můj příběh.

Pomáhá mi postupně otvírat krabičky.

Krabičky s traumaty, které byly pohřbeny hluboko.

Dnes je pomalu otevírám...

Úvod

Když bych se tenkrát měla popsat jedním slovem, řekla bych, že jsem byla nezlomná.

Nezlomilo mě nic.

Možná se jen zlomilo něco ve mně.

Vždy jsem si byla vědoma toho, co dělám.

Někdy jsem tím asi i někomu nevědomky ublížila.

Nejsem dokonalá a ani nechci být.

Jsem svá a vždy jsem věřila, že jiná nebudu.

Že účty budu skládat jen sama sobě.

Nevěřím na osud, ale vím, že něco nad námi je – něco, co propojuje temnotu se světlem.

Kapitola 1 – Temnota přichází tiše

Když si myslíš, že všechno, co děláš, je špatně, ale vlastně není.
Když se vrháš do věcí, i když ti v hlavě bliká výstražné červené světlo.
Když krvácíš a stejně jsi ráda, žes to udělala.

To je definice toho, být jiná.

Cirkus, culíčky. Černobílá vzpomínka.

Byly mi asi tři roky.

Směju se a tleskám.

Nevím, s kým jsem tam byla, ale vím, že máma to nebyla.

Kdyby jo, nebyla by to šťastná vzpomínka.

Věta, kterou jsem slýchala často?

„Protože jsem to řekla.“

To pro mě nikdy nebyl důvod.

Facky byly „odměna“ za neposlušnost.

Častovala mě jimi matka – prý pro moje dobro.

Když facky nepomáhaly – zavřela mě do sklepa.

V šesti letech mi tím způsobila první trauma a pomohla zabalit první krabičku.

Utíkala jsem od toho nejdřív ke sportu a později k psaní – to pomáhalo přežít.

Gymnastika, básničky, deník.

Když jsem stála na bedně vítězů, byly to jediný momenty, kdy jsem byla matce dost dobrá.

Jinak jsem byla zklamání.

Na konci základky jsem si ustříhla svoje dlouhý vlasy.

Jen tak – jí na vztek.

Zuřila jak saň a zas na mě vztáhla ruku.

Poprvé jsem se bránila.

A něco se ve mně probudilo.

Moje vlastní temnota.

Trvalo nám dlouho, než jsme si začaly rozumět.

Naučila mě necítit.

A já ji poslouchala.
Protože to bylo jednodušší.

„Když necítit všechno je snazší než cítit nic.“

Kapitola 2 – Poprvé a naplno

Bylo mi šestnáct a myslela si, že to je ono.
První láska.

Nevěděla jsem nic – jen že ho potřebuju.
Stačilo, aby se podíval a já se v tom pohledu ztratila.

Zamilovala jsem se – silně, se vši vášní a silou.
Věřila jsem, že je to napořád.
Že už nikdy nikdo jiný nebude.

První sex – byl něžný, opatrný – všechno jsem cítila naplno.
Věřila jsem mu.

Pustila ho dovnitř.
Byl celý můj svět. A pak odjel.

Musel – protože rodiče.
Já nesměla – protože rodiče.

Nebylo jak tomu zabránit.
Nebyl to rozchod – byl to *jen* konec.

Měsíce jsem brečela v noci do polštáře.
Poslouchala jsem naši písničku pořád dokola, až mi ji doma zakazovali
pouštět.

A pak přišel zlom...
To jemné ve mně se schovalo do spodní zásuvky.
City jsem zamkla na dva západy a zahodila klíč.

A tak vznikla druhá krabička.

Zůstala jen tvrdší verze mě.
Ta, co si řekla: „Už nikdy takhle. Už nikdy tolik.“

City jsem od té doby vnímala jako slabost.
Sex se jevil jako dobrý únik a síla.
Možná obrana. Možná zbraň.
Záleží, kdo drží otěže.

Dneska vím, že to byl začátek...
Temnota tehdy poprvé zaklepala nahlas.

A já jí otevřela dveře dokořán.

„Slabost se smazala. Taktika zůstala.“

Kapitola 3 – Doba temna

Když se z tebe stane TA holka...

Ta, o které všichni mluvili už předtím, ale teď měli „skutečný“ důvod.

Ta, co střídá kluky.

Ta, co je pak ani nepozná.

Ta, co jí splývají tváře i adresy míst, kde se ráno probudila.

Ta, co necítí.

Ta ledová královna.

Byl to kruh...

Večer venku. Sklenička.

Slovo dalo slovo.

Přeskočila jiskra.

Nezapálit s ní oheň by byla škoda.

Další večer. Jiný bar. Jiný někdo.

Až jednou...

Dominik – metalák. Byl *jinej*.

V očích měl něco zlomenýho.

To mě k němu přitáhlo.

Chodili jsme spolu asi rok.

Byli jsme spolu. A přesto ne.

Byla tam blízkost. Ale bez vášně.

Byl na mě asi málo zlomenej.

Byla jsem mu nevěrná.

Několikrát. I s jeho strejdou.

Tenkrát bez výčitek. Dneska už je mám.

Moje city byly vypnutý tak dlouho, že jsem zapomněla,
že ostatní je pořád mají.

Odešel tiše.

Stejně nenápadně, jako přišel.

Sex na jednu noc.

To bylo jediné, čemu jsem rozuměla.

Jediná činnost, u které hlava konečně vypnula – sex.

Možná jsem byla svobodná.

Možná jsem byla spíš ztracená.

Ale byla jsem tak sama sebou, jak to jen šlo.

Jen jediný „vztah“ mi tenkrát dával smysl a byl opravdu *jinej*...

Ten s Jirkou...

Můj soused. Spolužák. Kamarád.

Po večerech milenec.

Bez slibů. Bez plánů.

Podváděli jsme své partnery. Společně.

Bylo nám to jedno.

Bylo mezi námi něco, co mě drželo nad vodou.

Pouto, co dávalo smysl, když jinak nic nedávalo.

„Někdy je ztracení útočištěm, když v tobě není co zachránit.“

Kapitola 4 – Čas na změnu...

Bylo mi čerstvých osmnáct.

S mámou jsme si nikdy nerozuměly.

Několikrát jsem už utekla.

Ale teprve tehdy jsem věřila, že je to definitivní.

Že se už *nikdy* nevrátím.

Nejdřív na chvíli do Prahy...

Tam jsem poprvé okusila, jaké to je – cítit bez strachu – opravdově.

Tam, s ním, jsem mohla cítit všechno.

Praha je ale jiný příběh, který sem teď nepatří.

Řeknu jen, že toho bylo moc a bylo potřeba se odstříhnout.

Protože zůstat by znamenalo ztratit se...

V něm. S ním. V oparu.

A tak vznikla další krabička.

Pak jsem odjela na druhý konec republiky.

K hranicím. Za práci.

Logická destinace: noční klub.

Tam, kde jde jen o sex. Bez citů.

Hledali servírku.

Byl to podnik se vším všudy – sexy obsluha, exotické tanečnice a holky na pokoje.

To prostředí mě fascinovalo.

Chvíli mi trvalo se přizpůsobit...

Roztřídila jsem si lidi do škatulek.

Holky byly rozdělené jasně:

- Tanečnice – nedotknutelné a namyšlené. Umělkyně, které sis mohl jen zaplatit na soukromý tanec.
- Společnice – ty, co za příplatek udělaly téměř cokoli. Jedna skupina byly unavené mámy s dluhy, druhá precizní profesionálky s přesně nalinkovaným rozvrhem.
- A pak my – servírky. Pohotové, vtipné, s ostrým jazykem a nedosažitelné.

Aspoň tak to mělo působit...

Zákazníci byli pestrá směs – mladí panicové i okouzlující predátoři. Ženáci, právníci, vlivní byznysmeni, co tu uzavírali obchody a hned je šli „oslavit“ na pokoj.

Netrvalo dlouho a poprvé jsem se s někým vyspala za peníze. Byl vysoký, vtipný, sebevědomý – často sedával u mě na baru a bavil mě. Když mi nabídl, že mě pozve na výlet přes noc – za finanční odměnu – šokovalo mě to, ale zároveň vzrušilo.

Upřímně – i kdyby mě pozval jen tak, asi bych šla.

Byl přesně můj typ.

Bylo to jako každé běžné rande – večere, drink, dlouhé hovory o všem i o ničem.

Noc u něj byla něžná i drsná.

Ráno mě probudil snídání do postele a na rozloučenou mi dal parfém. Ani na vteřinu mi nedal znát, že si mě koupil.

Noční výlety za dobrodružstvím s cizími muži za peníze...

Poprvé to bylo nové, zvláštní, vzrušující a líbilo se mi to.

Začalo z toho být skoro pravidlo.

Párkrát ten samý, pak i jiní...

Příchla jsem k penězům a zábrany, pokud nějaké byly, padly.

Holka, co nikdy od rodičů nedostala, kromě facek, nic navíc...

Teď jsem si mohla konečně dopřát.

I takové maličkosti, jako kopeček zmrzliny.

Oběd ve fajn restauraci.

Značkový triko.

Jo, i takový blbosti a běžný věci mě naplňovaly.

Takže bylo jen otázkou času, kdy budu chtít pravidelný příjem a vyměním strany baru...

Tam už to sice nebylo tak exkluzivní – nebyla jsem ta nedosažitelná. Ale peníze přicházely pravidelně, a to jsem chtěla.

Pořád jsem si ale držela svoje pravidla.

Nikdy jsem nešla s někým, kdo mi nebyl sympatický, kdo by mi nevoněl.

I když to byl sex za peníze – zůstal požitkem.
Nikdy jen povinností nebo obchodem.

Skoro dva roky jsem v tom fungovala a byla *spokojená*.
Ale pak se ozvalo – lidství. Hlad po tom něco cítit...

„Někdy to, co vypadá jako svoboda, jsou jen jiné mříže.“

Kapitola 5 – Pokus o cit

Sven byl mladý, jen o pár let starší než já.
Přišel do podniku s partou kamarádů, ani pořádně nevěděl proč.

Drink – slova – pokoj.
Z hodiny byly dvě, tři...

Nebyl jako ostatní zákazníci.
Vyměnili jsme si čísla.
Často jsme si psali a volali.
Pravidelně za mnou jezdil. Výlet, nákupy, kino, procházky.

Po pár měsících jsem se k němu nastěhovala.
Měl malý byt nad diskotékou, kde o víkendech dělal vyhazovače.
Přes den jsem poznávala okolí a jeho známé, večer někdy pomáhala na akcích.

V noci jsem byla učitelkou.
Sven měl přede mnou jen jednu holku – a ta znala jen dvě polohy.
Já mu otevřela obzory.

Bylo to nové, příjemné období, bez nudy a šedi.
Po půlroce se ale ozvala jeho bývalka...

Znáš to – ty se rozejdeš s ním, ale běda, jak si najde někoho dřív než ty...
Sven ji nejdřív ignoroval.
Pak jí občas odepsal na ty její srdcervoucí zprávy.

Postupem času ale začal být jiný.
Jakoby se mi vzdaloval.

Nejsem typ, co by přihlížel, jak mi někdo sahá na to, co opanuju já.
Nikdy jsem se nebála přímé konfrontace.
A když šlo o můj majetek, byla jsem o to odhodlanější.

Diskotéka, bar naproti záchodům – stačilo si počkat.
Když vyšla z kabinky a uviděla mě u zrcadla – lekla se.
Pomalu jsem k ní přistoupila a donutila ji couvnout až ke zdi.
Nemusela jsem křičet.

Stačilo ticho. Stačil můj pohled.
Utekla hned, jak mohla.

A já? Cítla jsem se vítězně.
Silně.

Ale taky prázdně.

Do té chvíle jsem si myslela, že city jsou zase v režimu **ON** – nebyly...

Rozchod se Svenem byl logickým řešením.

Poslední večer jsme otevřeli víno a povídali si jako už dlouho ne.

Tak nějak logicky a samovolně byl i sex.

Sex, který nebyl ani loučením, ani návratem.

Jen tichou tečkou.

Ráno mě odvezl domů.

Dal mi kreditku jako finanční výpomoc, podal mi ruku a popřál štěstí.

Když jsem sledovala jeho auto, jak mizí za zatáčkou, věděla jsem, že
tahle kapitola nikdy neměla šanci být ničím víc.

Byl to jen chabý pokus otevřít se.

Chtěla jsem cítit, ale nikdo mě nedokázal zapnout.

Ne tenkrát...

Návrat „domů“ byl – zvláštní.

Máma se nezměnila.

Já během těch let ještě víc zatvrdla.

Ale kvůli ní jsem domů nepřijela.

Ji jsem musela jen strpět pro „větší dobro“...

Jirka... Vždycky tam byl.

Kdykoliv jsem potřebovala.

On jediný znal celé moje já – i tu zvrácenou, vášnivou, zraněnou část,
která brala sex jako hru, moc i útěk.

Nesoudil. Přijal mě se vším temným, co ke mně patřilo.

Stejně jako já jeho.

Zнала jsem jeho temné stránky, které přede mnou nikdy neskrýval
– nemusel.

Ty večery, kdy se objevil u dveří, od krve, která nebyla jeho.

Věděl, že udělám to, co bylo potřeba.

Bez otázek. Bez výčitek. Vždycky.

To mezi námi nebyla láska.

Bylo to souznění.

Porozumění bez nátlaku.

S ním bylo snadné, jen být.

Byli jsme spřízněné duše.

Kamarádi s výhodami.

Přístav, do kterého se člověk vrátí, než zase odpluje jinam.

A já jsem odplula zpět k hranicím.

„Někdy je nejsvobodnější chvíle ta, kdy už nemusíš předstírat, že cítíš.“

Kapitola 6 – Nové začátky

Klub – místo, kde se moje zvrácené já cítilo... ne dobře, ale jistě.
Návrat tam byl zvláště melancholický.

Někteří lidé se vyměnili, ale ti hlavní zůstali a přivítali mě hlasitě.
Mě člověk buď miloval, nebo nenáviděl – a tady převažovali ti první.

Tady jsem byla sama sebou a nikdo mě nesoudil.
Tady po mně nikdo nevyžadoval city.
Žádná omezení, žádné „tohle bys neměla“.

Mohla jsem všechno.
Bez obav z následků.

Netušila jsem, že jeden následek mých činů se brzy ozve...

Pár týdnů ubíhalo v rytmu baru, drinků, hudby a bezmyšlenkovitého užívání.

Pak přišel tvrdý pád do reality.

Vždycky jsem měla cyklus pravidelný jako hodinky.
Ale tentokrát bylo po termínu osm dní ticho.
Koupila jsem si test. Dvě čárky.

Doktor to jen potvrdil:
„Jste těhotná, čtyři až šest týdnů.“
Paráda! Ale kdo je otec? Sven, nebo Jirka?

Slovo potrat se mi v hlavě mihlo jen na zlomek vteřiny.
Všechny výzvy jsem zvládla.
Zvládnou i tohle.

A vlastně bylo jedno, kdo je otec.
Sven by mě – nás zajistil.
A kdyby byl otcem Jirka...
Byl první, komu jsem to řekla.

Nebyl nadšený, ani našťvaný. Jen překvapený.
Asi ho zaskočilo, že po tolika letech a tolika nocích z toho něco vzniklo.

Víc ho překvapilo, že si to chci nechat.

Odmlčel se – na dlouho.

Já mu to nevyčítala.

Zнала jsem ho moc dobře.

Když jsem „radostnou zprávu“ zavolala matce – poprvé se zachovala jako člověk...

A já se vrátila „domů“.

Tenkrát mi přišlo zvláštní, že byla tak „milá“.

Dneska už vím, proč...

Těhotenství...

Nebylo to to nejlepší období v životě.

Dodnes nechápu, jak to někdo může říct.

První trimestr byl ok.

Druhý už ne tak moc a třetí?

Ne, nebylo to ani trochu fajn.

Otoky.

Časté mdloby.

Nálady.

Nekontrolovatelné návaly citů.

Jirka se pořád neozýval.

Sven o možném otcovství pro změnu vůbec netušil.

Takže jsem mu zavolala.

Přijel.

Seděli jsme spolu a mluvili.

Jako bychom oba zestárli o pár let.

Byli jsme klidní, bez výčitek.

Jako dva lidi, co prostě přijmou, co se stalo.

Domluvili jsme se jasně – po porodu testy a podle výsledku se rozhodne.

Ať tak, nebo tak, slíbil, že mě v tom nenechá.

Zůstali jsme v kontaktu.

Poslal mi peníze na potřebné nákupy.

Týdny utíkaly, porod se blížil...

Že to bude kluk, jsem věděla už přes měsíc.

Ale stále jsem nedokázala vybrat jméno.

Tolik možností.

Tolik možností, jak něco pokazit.

Nakonec vyhrálo jméno Sebastian.

Zní vznešeně, silně a dá se vyslovit v každém jazyce.

Šestnáctý den po termínu mě v noci probudila podivná bolest.

Bylo to tady.

Vzbudila jsem matku a jely jsme.

Byla jsem nervózní.

Nechtěla jsem jet sama.

„Ano, kontrakce,“ potvrdila sestřička. „Ale ještě to potrvá.“

„Chcete, aby tu matka zůstala?“

„Ne!“ ze mě vylítlo tak upřímně a rychle, že už nikdo nic neřekl.

Trvalo to dva dny.

Dva nekonečné, únavné dny.

V jednu chvíli jsem jen ležela a koukala do stropu.

Hlavou mi běželo, že už nemůžu.

Že tohle jsem přecenila.

Že jsem možná udělala chybu, když jsem si myslela, že zvládnou všechno sama.

Malej přišel na svět za minutu dvanáct.

Kdyby ještě minutu počkal, byl by prvním dítětem roku 2004.

Když jsem ho uviděla...

Srdce se mi rozpadlo na milion kousků a poskládalo zase dohromady.

Jen větší a silnější.

A plné něčeho, co jsem do té chvíle neznala.

Byla to láska, která neměla žádná ALE.

Moje možná spása...

Než jsem usnula, napsala jsem Jirkovi: Kluk. 53 cm, 3,8 kg.

Ráno jsem zavolala matce i Svenovi.

Sebastian – můj syn – byla jsem jím fascinovaná.

Každé jeho nadechnutí, každý letmý pohyb řas, když spal, mi připadal jako malý zázrak.

Byl boží – zdravý, krásný, dobře jedl i spal.

Všechno bylo nové, zvláštní, ale tak nějak správné – asi.

Byla jsem máma.

A byla to ta nejhezčí, ale zároveň i nejděsivější změna v mém životě.

„Jsou chvíle, kdy pochopíš, proč všechno předtím muselo bolet.“

Kapitola 7 – Poprvé

Čas s malým plynul pokojně a rychle.

Snadno jsme si vytvořili rutinu – kojení, spánek, procházka, koupání a tak.

Naši – hlavně matka se mohla přetrhnout.

Najednou jsem nebyla jen zklamáním.

Byla jsem matka jejího vnuka.

Stále jsem byla nedůležitá.

Ale ve velmi, pro ni, důležité rovnici, jejímž výsledkem byl Seba, jsem *důležitá* byla.

Jirka se neozval.

Tušila jsem to, ale stejně to bodlo.

Sven naopak – zůstal.

Ať už osobně, po telefonu nebo finančně.

Testy ale ukázaly to, co já už tušila – že otcem není.

Když bylo po všem, Sven se s námi rozloučil.

Ne s hněvem, ale s tichým smutkem.

Pochopil, že jeho kapitola tu končí.

Na rozloučenou mi dal 150 tisíc „do začátku“.

Nějakou pomoc jsem podvědomě čekala, ale překvapivá byla ta výše.

Možná, kdyby byl takový i během našeho vztahu, mohlo být všechno jinak.

Ale kdyby chyby. Teď bylo teď.

Byla jsem jen já a můj malý princ.

Matka mi nabídla, ať u nich zůstanu.

Souhlasila jsem.

Aspoň jsem nemusela hned utrácet peníze.

Dny plynuly jeden za druhým a všechny vypadaly podobně.

Ale každý měl svůj smysl.

Malej rostl a prospíval.

Já se těšila z každého jeho „poprvé“...

První přetočení.

První pasení koníčků.

První smích, co mě rozbřečel.

První zub.

První žvatlání, kterému rozuměl asi jen on sám.

První lezení a modřiny na kolenou.

První vrávoravé krůčky od pohovky až ke mně.

Byla ale i taková poprvé, která se mi nelíbila...

První nemoc.

První úraz.

První noc bez něj, kdy hlídala sestřenice, abych prý vypnula.

Normálně mi ho vzali!

Najednou tu byly první narozeniny. Velká oslava.

Dort, dárky, smích a radost.

Velký den, ale pro mě byl důležitý i v něčem jiném...

Jirka se objevil ve městě, aby přivítal Nový rok.

Vždycky jsme o sobě věděli.

Když se jeden nebo druhý ukázal ve městě, ta zpráva k tomu druhému dřív nebo později došla.

Plán byl jasný – jít tam, kde vím, že bude, a uvidím, co se stane.

Uložila jsem prcka – matka se nabídla, že pohlídá.

Já se dala do příprav.

Postavu jsem měla zpátky.

Nebylo moc co vylepšovat.

Věděla jsem, kde bude.

Zavolala jsem si taxíka.

Nadechla jsem se a nastoupila.

„Někdy je návrat na stará místa jako nový začátek.“

Kapitola 8 – Zůstat na dosah

Taxík mě vysadil u našeho oblíbeného baru.

Vystoupila jsem a nasála studený noční vzduch a až pak jsem vešla dovnitř.

Pach alkoholu a cigaret, tlumené světlo, smích, hlasy.

Všechno bylo stejné, a přitom úplně jiné.

Uviděla jsem ho. On mě ještě ne.

Pozdravila jsem pár známých tváří a sedla si na bar.

Vzala jsem do ruky skleničku a jemně přejela prsty po jejím okraji, abych se uklidnila.

Někdo zavolal moje jméno.

Otočila jsem se za tím hlasem a v tu chvíli mě zaregistroval i Jirka.

Ztuhl. V tom pohledu bylo všechno – překvapení, vzpomínky, otázky.

Napětí se dalo krájet.

Kývla jsem na pozdrav a lehce se usmála.

Já došla až sem. Teď jsi na řadě ty.

Nadechl se, přimhouřil oči, jako by zkoumal, jestli tam opravdu sedím, a pak se vydal směrem ke mně.

„Ahoj.“

„Ahoj.“

Bylo to, jako bychom se neviděli sto let – a ne jen necelé dva roky.

„Jak se máš?“ zeptal se opatrně.

„Dobře. A ty?“

„Ted? Všeelijak. Jinak... Myslel jsem, že dobře... ale teď? Nevím.“

Někdo na něj zavolal a když viděl, s kým mluví, vykřikl:

„No to si děláš prdel! Tohle bude velký!“

Byl to Kuba, jeho nejlepší kamarád. Bylo mi jasné, že ví – že se mu Jirka svěříl.

Nevím proč, ale začala jsem se smát, až mi vytryskly slzy.

V tom smíchu se všechno uvolnilo.

Moje napětí. Jeho. Celá ta situace byla najednou snesitelnější. Lehčí.

Vždyť jsme to my. *My*.

Sedli jsme si bokem. Mluvili jsme jako vždy. O všem a o ničem.

Večer plynul tak, jak to u nás bývalo.

Zábava, tanec, spousta slov a zároveň ticha – až mi přišlo, že jsem se vrátila v čase.

Jen jedna věc byla jinak.

Jako by se mě bál dotknout.

Nebo ne bál – spíš ostýchal.

Počkala jsem, až odejde na WC.

Když vyšel, vtáhla jsem ho na dámy a zamkla nás v kabině.

Chvilku koukal překvapeně.

Pak mě popadl a začal líbat.

Ted' jsem byla doma.

Tam – v jeho náručí, s jeho jazykem, co hrál tu naši starou, důvěrně známou melodii.

Dech se mi třásl vzrušením a rozklepala se mi kolena.

Těžce jsme dýchali a dívali se jeden druhému do očí.

Dlouho bylo ticho.

Jen naše pohledy, které říkaly všechno, co slova nedokázala.

„Jakej je?“ zašeptal najednou.

V tom naprostém tichu ta otázka vybuchla jako bomba.

„Je dokonalej,“ vydechla jsem a cítila, jak se mi zadrhává hlas.

„Má můj nos a tvoje oči. Je zdravěj, veselej, živej... hodně živej.

Dokonalá kombinace nás dvou. Chceš ho vidět?“

Přikývl. Vytáhla jsem z kapsy obálku s přichystanými fotkami – za každý měsíc jedna.

Koukal na ně dlouho.

U poslední se na mě podíval.

V tom pohledu bylo všechno – lítost, vztek, láska i nenávist.

„Já vím,“ řekla jsem dřív, než se stačil nadechnout.

„To je v pohodě. Nemusíš nic říkat, nic slibovat, nic vyčítat... sobě ani mně. Je náš. Je můj a je i tvůj. Ale k ničemu tě nezavazuje. A já tě

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Temnota a já***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.